

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Eugeniusz Wildowicz

po rozpoznaniu

w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 września 2024 r.

zażalenia skazanego J. K.

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 5 czerwca 2024 r., sygn. akt I KO 28/24

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 31 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 239/21

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 14 lipca 2021 r., sygn. akt II K 44/20

wobec jego oczywistej bezzasadności

na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę wniosku skazanego o wznowienie postępowania przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

UZASADNIENIE

W osobiście złożonym wniosku, skazany J. K. wniósł o przeprowadzenie kontroli sprawy prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Koninie sygn. akt II K 44/20 oraz Sąd Apelacyjny w Poznaniu sygn. akt II AKa 239/21.

Pismo to zarejestrowano jako osobisty wniosek skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 31 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 239/21 zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 14 lipca 2021 r., sygn. akt II K 44/20.

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2024 r. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt I KO 28/24 w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył skazany ponownie zwracając uwagę na występujące jego zdaniem nieprawidłowości w przeprowadzonym w sprawie postępowaniu dowodowym skutkiem, których doszło do błędnych ustaleń w zakresie jego sprawstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione przez skazanego zażalenie musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia i przekazaniem sprawy wniosku skazanego o wznowienie postępowania do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu wobec zaistnienia tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Okoliczność tę Sąd Najwyższy zobligowany był uwzględnić z urzędu tj. niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 433 § 1 k.p.k. i art. 439 § 1 k.p.k.). W uchwale trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/2020; OSNKW 2020, z. 2, poz. 7) stwierdzono, że: *"Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3)." Uchwała ta - stosownie do treści art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj.*

Dz. U. z 2024 r. poz. 622 - dalej ustawa o SN) - z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej i wiąże każdy skład Sądu Najwyższego, dopóty nie nastąpi - opisane normą art. 88 § 2 ustawy o SN - odstępnie od niej. Do dnia wydania orzeczenia tryb taki nie został wdrożony, a zatem nie odstąpiono od zasady. W jej uzasadnieniu przeprowadzono szeroką i wszechstronną argumentację prawną, która doprowadziła do podjęcia uchwały o wskazanej treści. Sąd Najwyższy w tym składzie jest zatem związany podjętą uchwałą nie tylko z uwagi na zapis ustawy o SN, ale również dlatego, iż akceptuje argumentację prawną w niej przedstawioną.

Poglądu tego nie może zmienić fakt wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 (zob. w tym przedmiocie postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, z dnia 29 września 2021, V KZ 47/21 i z dnia 21 stycznia 2022 r., III CO 6/22; uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22, OSNPIUS 2022, Nr 10, poz. 95; z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22 a także postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2023 r., II KB 10/22 i z dnia 13 kwietnia 2023 r., III CB 6/23).

Z przedstawionego powyżej wywodu wynika w sposób oczywisty, że wydane przez Sąd Najwyższy – w składzie z udziałem sędziego Pawła Kołodziejskiego – orzeczenie dotknięte jest, z uwagi na tryb powołania wyżej wymienionego na urząd sędziego Sądu Najwyższego, bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Dotyczy to także sytuacji rozpoznania wniosku skazanego o wznowienie postępowania w trybie art. 545 § 3 k.p.k. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21; z dnia 18 stycznia 2022 r., I KZ 61/21; z dnia 12 kwietnia 2022 r., V KZ 64/21; z dnia 23 listopada 2022 r., II KZ 39/22; z dnia 18 stycznia 2023 r., IV KZ 59/21).

W toku ponownego rozpoznania kwestii procedowania wniosku skazanego o wznowienie postępowania, baczyć należy, by skład sądu był właściwy, zgodny z wymową uchwały trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., która dalej zachowuje status obowiązującej. W konsekwencji należałoby od przydziału tej sprawy wyłączyć tych sędziów, którzy uzyskali awans do Sądu Najwyższego w

takiej samej procedurze. Z różnych powodów to zalecenie może być jednak nieuwzględnione.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[PGW]

[ms]